

„Ține-ți mintea în iad și nu deznădăjdui!”

Adeseori noaptea demonii vin să chinuie monahul, încercând să-l împiedice să se roage sau cel puțin să-l abată și smulgă de la rugăciunea curată. Multe lucruri în această luptă rămân de neînțeles pentru sufletul care nu sesizează rostul și scopul acestor lucruri. Suferințele pe care le îndură monahul în inima sa sunt atât de ascuțite încât plânge; sufletul său e mâhnit și-L caută pe Dumnezeu, dar din toate părțile e înconjurat de demoni întunecoși.

„Unde ești, Doamne... pentru ce m-ai părăsit?”

Scurtele cuvinte pe care ne-am îngăduit să le spunem mai sus despre suferințele sufletului ce se simte părăsit de Dumnezeu sunt neputincioase atunci când vrem să evocăm chiar și numai una singură din nopțile de luptă pe care a trebuit să le ducă timp de mulți ani. Într-o zi, starețul, căruia îndeobște nu-i plăcea să vorbească mult despre acest lucru, mi-a zis: „Dacă Domnul nu mi-ar fi dat să cunosc la început cu ce mare iubire îi iubește pe oameni, n-aș fi putut îndura fie și numai o singură noapte de acest fel, și am avut o mulțime de asemenea nopți”.

Cincisprezece ani se scurseseră din ziua în care Domnul i Se arătase. Și iată că odată, în cursul uneia dintre acele anevoioase nopți de luptă împotriva demonilor, când, în ciuda tuturor strădaniilor sale, nu ajungea la rugăciunea curată, Siluan se ridică de pe scaunul ca să facă metanii, dar vede silueta uriașă a unui demon stând înaintea icoanelor și așteptând să se închine înaintea lui; întreaga chilie era plină de demoni. Părintele Siluan se așează din nou pe scaunul plecându-și capul cu inima îndurerată, și făcu această rugăciune:

„Doamne, Tu vezi că încerc să mă rog Ție cu minte curată, dar demonii mă împiedică. Învață-mă ce să fac ca să nu mă mai tulbure.” Și a primit acest răspuns în sufletul său:

„Cei mândri suferă pururea din pricina demonilor.”

„Doamne, a zis Siluan, învață-mă ce să fac ca sufletul meu să ajungă smerit.”

Și din nou, în inima sa, a primit acest răspuns de la Dumnezeu:

„Ține-ți mintea în iad și nu deznădăjdui!”

Acest scurt dialog cu Dumnezeu în rugăciune a constituit o nouă etapă extrem de importantă în viața starețului Siluan.

Mijlocul indicat aici era ciudat, neînțeles, și putea părea crud; totuși, părintele Siluan l-a primit cu bucurie și recunoștință. Inima sa simțea că Domnul se

milostivise spre el și-l călăuzea El însuși. A sta cu mintea în iad nu era un lucru nou pentru el. Rămăsese doar acolo până la arătarea Domnului. Nou în povățuirea lui Dumnezeu era continuarea îndemnului: „și nu deznădăjdui”. Înainte căzuse în deznădejde. Acum, din nou, după mulți ani de lupte grele, de dese părăsiri, cunoștea ceasuri, dacă nu de deznădejde, cel puțin de suferințe care se apropiau de aceasta. Amintirea vederii Domnului îl oprea să cadă într-o deznădejde totală, dar suferințele născute din pierderea harului nu erau mai puțin strivitoare.

Care e sensul profund al învățaturii date de Dumnezeu părintelui Siluan?

Începând din acel moment, sufletului său i s-a descoperit, nu într-un mod abstract sau pur conceptual, ci printr-o experiență trăită, că rădăcina tuturor păcatelor, sămânța morții, - e mândria, că Dumnezeu e smerenie, și cine dorește să ajungă la Dumnezeu trebuie să dobândească smerenia. Și-a dat seama că marea smerenie a lui Hristos, atât de plină de o negrăită blândețe, pe care îi fusese dat să o guste în clipa arătării Lui, e o însușire a iubirii dumnezeiești. Știa de acum că orice efort ascetic trebuia îndreptat în vederea dobândirii smereniei.

Acum Siluan biruia duhovnicește, dar cu o biruință deosebită, necunoscută de fiii acestui veac. Îi fusese dat să cunoască o mare taină, să o cunoască existențial, prin trăire. Domnul este milostiv: robului Său smerit îi descoperă tainele Sale și îl învață căile vieții veșnice!

„Viața și învățătura starețului Siluan Athonitul

scrise de ucenicul său, arhimandritul Sofronie”, ed. DEISIS, Sibiu, p. 41 - 43